

דפני גור

יום ו', ט"ז בשבט תשפ"ד, 26.1.2024, גיליון מס' 5054

אורח
בתג

דיווח על השיוך

עופר אדר פרויקטור השיוך

כאשר החברים לא יישאו בתשלום כלשהו, למעט משפחות להן קיימת דירה נוספת.

אנחנו רוצים לחזור ולהדגיש, **משפחה שאינה בטוחה עדיין שהיא מעוניינת בסימון המגרש, עדיף שלא תחתום בשלב זה על ההסכם.** וכמובן כל מי שמרגיש כך מוזמן לדבר אתי.

אני נשאל כמה שאלות:

למה מובילי השיוך ממהרים? מחירי הנדל"ן בכל הארץ עולים באופן מהיר יחסית, אחת המטרות שאני רואה לנגד עיני היא לקדם את התהליך, כך שנקטין ככל הניתן את הפגיעה מעליית מחירים זו.

האם הרוחב של רצועות הדרך ישפיע על אופי השכונה? רצועת הדרך היא הגדרה תכנונית, הלוקחת בחשבון מספר דברים: החלק עליו הולכים או נוסעים עם רכב רך, מקום שבו ניתן יהיה לרכז את כל התשתיות של השכונה (ביוב, מים, חשמל, תקשורת, תאורה ועוד) והחלק הנופי. נכון להיום, אנחנו מתווים את הרצועות בהתאם לתקנות ולנדרש. בהמשך הדרך ועדת התכנון של הקיבוץ תחליט מה יהיה רוחב המדרכה, איפה יעברו התשתיות ואיך תראה כל רצועת הדרך.

מה היא נקודת הסיום של התהליך ומה סדר החתימות? נקודת הסיום היא שלכלל חברות וחברי יגור משוייכת דירה, והחברים חתומים על הסכם חכירה מול רמ"י. לנקודה זו נוכל להגיע רק בדרך של השלמת התנאים הנדרשים לכלל החברים בהתאם לדרישות רמ"י והדרישות שלנו.

איך מסמנים את הדירות לכולם? קיבלנו שתי החלטות שעוסקות בסימון הדירות: הראשונה הייתה הסדר הזיקה. בהסדר זה קבענו את סדר הפעולות בין מי שגר בדירות קבע למי שגר בדירות מעבר או אין לו כרגע דירה. ההסדר אומר, שקודם כל נסיים את תהליך הסימון למשפחות שגרות בדירות הקבע, לאחר מכן נטפל במשפחות הגרות בדירות מעבר ובהמשך באלו שאין להם דירה. לכן היום אנחנו מטפלים במשפחות שבדירות הקבע. אני מקווה שנגיע לטפל במשפחות הגרות בדירות המעבר באביב הקרוב. בכל מקרה המהלך הסופי של החתימה על הסכמים עם רמ"י יהיה רק לאחר שנסמן מגרשים לכלל החברות והחברים הזכאיים/ות.

אנחנו מתקדמים בתהליך, ומטבע הדברים עולות שאלות רבות על שולחנו. אנסה לענות על מרביתן.

תמונת מצב - נכון למועד כתיבת שורות אלו, נפגש צוות התכנון עם כ-150 משפחות הגרות בשכונות המשתלה והכביש. החל מהשבוע הבא יתווספו לפגישות גם משפחות משכונות הסילו והבאר. אנחנו רוצים לסיים עד סוף ינואר את הפגישות עם המשפחות הגרות במשתלה ובכביש ולהמשיך לשכונות שבצד הדרומי של הקיבוץ.

במקביל אנחנו מתחילים להחתים על הסכמי **סימון מגרש** את המשפחות, שכבר היו בשיחות עם הצוות התכנוני וחתמו על סיכום השיחה. לשיחות אלו מוזמנות גם משפחות שהחליטו שהן מוותרות על המפגש עם צוות התכנון. הסכם סימון המגרש הוא הסכם מצומצם מאוד ופשוט מאוד. ההסכם הוא בין כל משפחה לבין הקיבוץ. הוא אומר, שאם וכאשר ישלים הקיבוץ את תהליך שיוך הדירות, המגרש, בו גרה המשפחה, ישויד לה.

שימו לב שההסכם מדבר על סימון המגרש! לא על סימון דירה. וזאת משום שההסכם מדווח למיסוי מקרקעין, אשר אינם מכירים מציאות של נכס (דירה), המנותק מהמקרקעין עליו הוא מצוי. ולכן אנו מדווחים על מתן זכות לקבלת זכות עתידית לשיוך במגרש או בחלקו, כשמדובר במגרש משותף (כמו במרבית המגרשים ביגור).

זה אינו הסכם השיוך שייחתם בעתיד מול הקיבוץ וזהו אינו הסכם החכירה שייחתם בעתיד מול רמ"י.

אין בחתימת ההסכם בשלב הזה להעניק זכויות במגרש או בדירה, וזכויות החברים בדירות המגורים יהיו בהתאם להחלטות שיתקבלו בהמשך.

השינוי היחיד שייגרם בעקבות החתימה על ההסכם והדיווח למיסוי מקרקעין הוא - לזכות המשפחה תרשם עסקה ביחס לקבלת זכות עתידית במגרש (או בחלקו במגרשים משותפים).

מכיוון שהחתימה על ההסכם מייצרת עסקת מקרקעין, ביטולה בשלב מאוחר יותר הוא סבוך ובעייתי, וכל ניסיון לבצע שינויים בשלב מאוחר יותר ייתכן ולא יתאפשר או לחלופין יתאפשר בעלויות גבוהות מאוד.

את עלויות המיסוי הנגזרות מהסכם זה משלם הקיבוץ,

מה היא הדרך הנכונה להגיש את התביעה, לאחר שנסיים את הסבב ונטמיע את ההערות, נציג את התביעה לציבור ובמידת הצורך גם נאשר אותה.

את כל האופרציה הזו של ארגון המפגשים עם הצוות התכנוני ובהמשך עם הצוות המשפטי - לקחה על עצמה רוחיק. אני רוצה להודות לה על הארגון והסדר המופתיים.

מה המשמעות של מגרש משותף? נושא כבד ומורכב ואנחנו נביא אותו להסבר ודיון בחודשים הקרובים.

הצגה, הסבר ואישור התביעה - צוות התכנון הכין את התכנון של השידוך כולל תביעה. סבב הפגישות עם החברים נועד לשמוע את הערות הציבור. במרוצת הסבב ואחריו אנחנו מתקנים ומטמיעים חלק מהערות החברים. במקביל, אנחנו בוחנים, ביחד עם הייעוץ המשפטי והשמאי שלנו,

בחירת מנהל קהילה

רמי פלג נבחר

בחירת הנהלה עסקית ואחי"ג

נבחרו: יוליה ורדי, מירב גרשמן, ניר יובל, דגן שוחר, ערן האס, עמית גרודמן

רמת סבסוד תשלומי הורים לגיל הרך ולחינוך המשלים

בתקציב 2024

הסתייגות בועז אוחנה מול הצעת ועד הנהלה

בעד 285 (59.25% מהמצביעים), נגד 196 (40.75% מהמצביעים)

אחוז ההצבעה - 56.39

הצעת בועז התקבלה

חורף סוער בבלוקונים

בני הבלוקונים ניצלו את הקישון שעלה על גדותיו לשייט קצר במעבר כפר חסידים.

ביום ב', ה' בשבט תשפ"ד, 15.1.24

הבאנו לקבורה את חברנו

יזהר הלוי ז"ל

בית יגור אבל עם המשפחה

ביום ב', ה' בשבט תשפ"ד, 15.1.24

הבאנו לקבורה את חברנו

אליהו כהן ז"ל

בית יגור אבל עם המשפחה

חברה ותיקה עולה במדרגות, וכשניסתה לפתוח את הדלת, עזבה את המעקה שלאורך המדרגות. היא איבדה את שיווי המשקל, וללא היד שלי הייתה מתגלגלת למטה.

בירור קצר העלה שהבעיה ידועה כבר הרבה שנים. היו הרבה הצעות לפתרון דלת אחרת, מדרגות במקום אחר ועוד, אבל תמיד היה חסר תקציב.

ואז צץ הרעיון, שנפרוץ חור בקיר, נהפוך אותו לחלון נגישות. הרבה אנשים טובים נרתמו. בראשם יפתח, שלקח על עצמו למיין את הכביסה של האנשים הוותיקים, דוד ילין בתכנון, נוקי ואודי באישור תקציב בלי בירוקרטיה, אנשי הבניין שמצאו שעתיים לפרוץ עם איזמל ופטיש ופרצו את הקיר, מוטקה שהפך את החור לחלון, יוני שעיצב שלט, אילן שתלה אותו ולעין-יה זך על הצעות הטובות.

לסיום, שתמיד נמצא כולנו, כקהילה, חור בקירות שמסביבנו ונזרוק לתוכו את הכביסה המלוכלכת.

רמי זלינגר

בתקופה העצובה הזאת, לפעמים כשבא לי לברוח מהמציאות, אני הולך לזרוק כביסה.

מקום שקט ונקי. בחלק מהמקרים פוגשים חברים שביום יום לא מתראים. חיוך מבויש, משפט אחד או שניים וכל אחד לעולמו.

כדי לזרוק כביסה בייגור יש לעלות כמה מדרגות, שלאורכם יש מעקה שעוזר למי שצריך לעלות, ואז צריך לפתוח דלת ולהיכנס לפרוזדור ארוך ובו חלונות קטנים שדרכם זורקים את הכביסה.

לפני כמה שבועות, כשגמרתי לזרוק את הכביסה שלי, פניתי לצאת ואז ראיתי

תמונות חורף

טיול גן אורן בוואדי בעקבות נקיון האפיק מענפים וגזם.

אוסטוסו טובי שבט: ילדי הגן ביקרו אצל האתרוג, שזכרו מסוכות בחצר של עטר רון.

אאריק בלן
אזא פאמלפחה
אפאזדא פנכדא לאג
בג אאזאזא אאריאזא

אדינא אאברפא בייך
אאאסינא אפנאס בייך
אזא פאמלפחה
אפאזדא פנינא פנכדא שלב
בג אמיכא אשנפא

אזאני אסביז
אזפפא זיאבראן
אזא פאמלפחה
אפאזדא פבג פנכדא

אגודת "סאסא סטון"

אגודת "סאסא סטון" קרויה על שם זוג נדבנים יהודים שווייצרים, שהקימו גוף הדואג מזה 14 שנה ללימודי ילדים מאושפזים ברחבי הארץ. הילדים לומדים עד שעה 13:00 עם מורות ומורים מטעם משרד החינוך, הנותנים מעטפת לימודית שלמה לילדים המאושפזים. אחר כך נמשכות הפעילויות בחוגים שונים, כמו אצל הילדים הבריאים. לפני מספר שנים החליטו הנדבנים להגדיל את פעילותם ולהכיל אותה גם על ספרות וסופרי ילדים ונוער. ההוגה והמובילה של הפרס היא גב' סוניה גומס והספרים נבחרים על ידי שופטים מקצועיים. השנה נבחרה יונה לקבל פרס מפעל חיים על ספריה שראו או במרוצת השנים.

פרס מפעל חיים ליונה טפר

לאחרונה סידרנו יחד את ספריית הילדים במשרד החדש. הבטתי בהשתאות במאות הספרים שערכת - מספרי קרטון לפעוטות ועד ספרי נוער עבי כרס, כולל אנתולוגיות והסדרות: "קריאת כיף", "קריאת עשרה" ו"צעירים". בכולם הושקעה מחשבה רבה, סבלנות, אין ספור פגישות עם סופרות ומאיירים (בליווי אבנר גלילי, כמובן), ובעיקר הושקעה בהם אהבה גדולה, אהבת המילה הכתובה, אהבת הספרות, אהבת האדם.

יונה/לה, איך אני אניגד את זה בלי לבכות? אני כל כך אוהבת אותך, מעריכה ומעריצה, ולא יודעת איך יראה מדור ספרי הילדים בלעדיך. אני מרגישה שאני מסתובבת עם כאב פנטום: שחסר לי איבר, אך עדיין לא קלטתי באמת את מלוא חסרוני, עדיין לא השלמתי עם היעדרו.

אני מאחלת לך שתמשיכי להיות חיונית, פעילה ובריאה. שתלכי לסרטים ולהרצאות, שתקראי, שתכתבי, שתהני מהמשפחה ושאוכל תמיד להתייעץ איתך על ענייני עבודה ובכלל.

תודה על כל מה שלימדת אותי, תודה על נוכחותך המשמעותית בחיי.

יונה טפר קיבלה את הפרס מאגודת "סאסא סטון" על שם פיליפ והילדה סטון, לעזרת ילדים מאושפזים, והענקת פרסי ספרות ילדים לסופרים וסופרות.

הפרס השנה, שהוא פרס לספרות ילדים, הוקדש לכפיר ואריאל ביבס. בטקס השתתפו גם בני משפחת ביבס, מה שהפך אותו למרגש יותר ורלוונטי לאירועי החטופים והמלחמה. בסופו, הוזמנו כל המשתתפים להפריח בלונים כתומים אל השמים.

יונה: הלואי והם ישאו איתם תקווה לראות אותם ואת כל החטופים שבים אלינו בשלום.

לרגל האירוע פרסמה נרי אלומה מ"הוצאת הקיבוץ המאוחד" דברים מרגשים בדף הפייסבוק של ההוצאה.

יונה טפר, שותפתי היקרה, זכתה בפרס "סאסא סטון" על מפעל חיים. כמה מגיע לה, לסופרת הנהדרת הזאת, שכתבה כ-60 ספרים לילדים ולנוער! זו הזדמנות לציין את סיום עבודתה כעורכת ספרי הילדים ב"הוצאת הקיבוץ המאוחד" לאחר למעלה מ-40 שנה. תכננו אירוע פרידה גדול, שבו נוכל להודות לה מכל הלב - סופרות, מאיירים, חוקרים ואוהביה בהוצאה, אך בגלל המלחמה האירוע נדחה. אנצל את ההזדמנות כדי לשתף בקטע מתוך דברים שכתבתי לה וקראתי באירוע פרידה מצומצם, שקיימנו בפורום של אנשי ההוצאה בלבד. מזמינה את אנשי הספר הרבים שעבדו לצדה במהלך השנים להגיב כאן ומבטיחה שהכול יגיע אליה.

יונה יקרה,

16 שנה עבדתי לצדך במדור ספרות הילדים. 16 שנה של שותפות וחניכה, שבהן למדתי ממך המון על מלאכת הכתיבה והעריכה. כל פעם מחדש התפעלתי ממוקצועיותך, ממסירותך להוצאה, מקצב הקריאה והעבודה שלך, מכוחותייך הרבים, מהעושר התרבותי שלך, מזיקתך לאמנות, לארץ על נופיה וההיסטוריה שלה, מהבנתך את עולמם של הילדים. וגם מההומור ומהשובבות הילדית שלך.

כסופרת זכית לאהבת ילדים בכל הגילים, וגם לאהבתם של הורים, סבים, גנות, מורות וספרניות. נכחת באין ספור מפגשים מוצלחים, שבהם הבאת את מלוא כישוריך היצירתיים, החינוכיים והתיאטרליים, וזכית בפרסים חשובים על כתיבתך. נגעת בספרייך בנושאים מגוונים, חלקם מישירים מבט לעבר מקומות שלא מרבים לעסוק בהם.

פרופי שי רודין כתב במאמר שפירסם ש"קיים פער של ממש בין מרכזיותה של הסופרת ופוריותה, ובין היעדר מחקר שעוקב אחר כתיבתה". אני מקווה שמחקר כזה לא יאחר לבוא.

אֶתְמוּל הַיְיְתִי בְּמִלְחָמָה תִּרְצָה אֶתֶר
 אֶתְמוּל הַיְיְתִי בְּמִלְחָמָה
 אֶתְמוּל הַיְיְתִי בְּמִלְחָמָה,
 נִסְעָתִי לְבַקֵּר אֶת אָבָא שְׁלִי בְּמַצֵּב
 יֵשׁ לָהֶם פְּרִיג'ינֵר וְתַקְרָה חוּמָה
 וְלָקַל אֶחָד נֹתְנִים דִּסְקִית וְקָפָה בְּלִי חֶלֶב.
 אָבָא נִשֵּׁק אוֹתִי
 וְהוֹשִׁיב אוֹתִי עַל הַכְּתָפִים
 וְאָבָא תִּבְקֵר אוֹתִי בְּכָל כַּחוֹ
 וּבְקִשׁ שְׁאֲחֻזִיק מֵעֲמֵד בֵּינָתָם.
 כְּשֶׁחֲזַרְתִּי הַבַּיְתָה מִן הַמַּצֵּב
 אָמַרְתִּי: אָבָא, אָבָא, אוֹהֵב אוֹתְנוּ,
 אָמָא, אָנִי אוֹהֶבֶת אֶת אָבָא
 וְאֵת כָּל הַחֵילִים שְׁלֵנוּ.
 אָנִי יוֹדַעַת שְׁאָבָא יֵשׁוּב בְּקָרוֹב
 אָנִי יוֹדַעַת שֶׁהוּא הֵיחָ מִכְרָח לְלָכֶת
 אָבָל מִלְחָמָה זֶה הִבְרָ בּוֹכָה,
 וְאָנִי בּוֹכָה בְּשִׁשָּׁט.

מלחמה זה דבר בוכה

דברים של גלית חגי מתוך כתבה ב"ynet", לציון 50 לשנה להוצאת ספר השירים של תרצה אתר, שנכללו בו ציורי ילדים מגבעת חיים, ביניהם גלית חגי (אתי אברמוב 11.1.2024)

הציור של גלית שמופיע בספר הוא של ילדה מביטה ביונה לבנה, שבבטנה חץ שחור. הרקע שחור ומוקף בקישוט, שמזכיר גדר תיל. הילדה יפה ובלונדינית, "החלום שלי היה להיות בלונדינית, אז ציירתי את עצמי בלונדינית".

תרצה אתר כתבה תודה אישית לגלית: "גלית היקרה, צילמת ציור עצוב כל כך ויפה כל כך. אני מקוה שבפעם הבאה תציירי לי (ההדגשה במקור) משהו יותר שמח. תודה רבה מתרצה אתר, 12.3.75.

כמובן, הספר נכתב למבוגרים, והילדים, אם קראו, אז רק כשגדלו. אצל גלית הוא היה מונח על מדף ספרי השירה, והיא נזכרה בו כל פעם, כשהילדים היו צריכים להביא חפץ מיוחד מהבית בשנת מצווה, ונהנתה כל פעם מחדש לומר להם "הנה קחו, אמא שלכם מפורסמת".

על "הקאמבק" של הספר, "זה עושה לי עצב נורא גדול. כל הזמן שילדנו ילדים ונולדו הנכדים, אמרנו להם: 'הלוואי ולא יהיו מלחמות כשתהיו גדולים, ובטח לא כשאתם ילדים'. ופתאום זה הפך להיות רלוונטי. והפעם, להבדיל ממלחמות אחרות, הילדים חוו את זה פיזית. כי בעבר המלחמה הייתה מול האבות שלנו, בעוד שהילדים והנשים היו מוגנים. במלחמה האחרונה נחצו כל הקווים, ומי ששילם את המחיר, פיזית, זה ילדים, מבוגרים וזקנים. זה לא קרה במלחמות אחרות".

על הספר ועל הציורים

הספר של תרצה אתר יצא לאור בעקבות מלחמת יום הכיפורים. הספר חזר למודעות בעקבות

המלחמה בעזה. הילדים, שהביעו אז את תחושותיהם באמצעות הציורים, כבר בני 60.

התערוכה עצמה היתה תערוכה פשוטה, שעושים במוסדות חינוך בסוף כל שנת לימודים. המורה לאמנות ביקש מהילדים לתאר את תחושותיהם ואת הפחדים שלהם דרך הציורים. תרצה אתר בדיוק כתבה אז שירים על ילדים שחוו מלחמה ויתמות, שמעה על התערוכה וראתה בציורים, ביטוי ילדי אותנטי לספרה.

גלית מספרת שפנחס בוצ'וביץ, המורה לאמנות, היה איש מופלא עם אטלייה בקצה הקיבוץ. אני זוכרת שהוא שאל: "אולי את רוצה לצייר את מה שאת מרגישה?" וכנראה שעשה את זה בעוד כיתות. הציורים נאספו, ולקראת יום השנה הראשון למלחמה הוא עשה תערוכה - "מה ציירו ילדי הקיבוץ במלחמה".

במקביל ובלי קשר, חיה בקיבוץ מיכל אפרת, שאיירה הרבה ספרי ילדים ועבדה ב"הוצאת הקיבוץ המאוחד", שבה תרצה פירסמה את ספריה. הספקולציה שלי היא שתרצה סיפרה למיכל על הספר החדש שלה והתייעצה לגבי איורים, ומיכל אמרה לה: "בדיוק יש אצלנו תערוכה, בואי לראות אולי תמצאי שם משהו שיתאים לך".

על ההקשר הקיבוצי של שכול המלחמה הזאת: "המלחמה החזירה לתודעה את היישובים הפשוטים", אומרת גלית. "יש משהו ערכי בקיבוץ. וככה חיו בכפר עזה, בבארי ובנחל עוז. עד היום התעסקו בבתים הענקיים, באסי, בבריכות השחיה. וזה חורה לי. בעוד שזו קהילה פשוטה, שמעבדת את האדמה וחיה על הגבול. זה מעלה מחדש את העצב, רק שעכשיו האחריות עליי, כי אני המבוגרת, אני מה שהיו ההורים שלי".

"מחזירים אותם הביתה עכשיו"

נפלה עלי דממה

נפלה עלי דממה. את מה שאני רוצה לומר אני לא יכולה להגיד, את מה שאני רוצה לצעוק אני מחזיקה פנימה. פחד משתק. פחד בלתי נתפס. והנה, כמעט הגענו ליום המאה.

הולכת לישון, כדי לקום לטיסה בבוקר. יום אחד אני אשפוך את כל מה שיש לי, אבל היום הזה הוא לא היום. גם לא מחר. הופקרנו. שוב ושוב ושוב. תשעים ותשעה ימים של סבל שאין לו קץ. והחטופים עדיין שם.

איילת סוויצקי

ביום ראשון 14/1 לקחנו חלק באירועים הרבים שהתקיימו בארץ לציון מאה ימי שבי של החטופים והחטופות. רצינו לאפשר למבוגרים להתייחס למציאות הכואבת, שאנו חיים בה במאה ימים האחרונים, להתחבר אליה, ובה בעת להיות יחד, להרגיש את הערך של הקהילה ולהתחזק ממנו.

נפגשנו בכניסה לספרייה, שם לקחנו רגע של שקט ומחשבה על החטופים ומשפחותיהם. על השולחנות היו בתי עץ קטנים, ומי שרצה כתב עליהם מילים מחזקות, מילות תקווה ותפילה.

התרגשנו מנוכחותה של משפחת סוויצקי וחנה. הלכנו יחד בליווי גדי והגיטרה לעץ של אילת, שם תלינו את הבתים על העץ, שמענו מילים של אילת, אותן הקריא בנה מור. שרנו יחד וכיוונו את תקוות הלב לבקשה שישובו הביתה כל השבויים והשבויים במהרה.

תודה למי שהגיע.

עינב רוזיאו

מלכיה - "הבת המאומצת" של יגור

שולה רביב (במרכז) בימיה במלכיה

הקיבוץ. על יגור להיות לה סעד, לבל תמעד."

במשך השנים עלו לעזרת מלכיה גם משפחות מיגור עם ילדיהן: **חנה ואורי שלם, שושנה וחיים גורפינקל, דרורה ואביטל תבורי**. אולם מצוקתה של מלכיה נמשכה וכך גם תביעתה מיגור לקיים הלכה למעשה את האימוץ, אך המשק הוותיק והגדול היה עסוק גם בהתפתחותו שלו באותן השנים והתנהלו על כך אסיפות נוקבות רבות.

בספטמבר 1955 התקבל מכתב בהול ממזכירות "הקיבוץ המאוחד" בקשר לגיוסו של **דניאל רוטמן** (רביב): "על דני להיות ביום ראשון במלכיה, כי אחרת תהיה קטסטרופה". (מתחת למילה האחרונה נמתח קו להדגשה). "עזרתו במלכיה אין לה תחליף, ובמצב הנוכחי במלכיה אין שום אפשרות שדני יפסיק את עבודתו..."

ביוני 1959 התקיימה ביגור אסיפה כללית ובמרכזה ויכוח רעיוני - האם להמשיך ולחייב את בני יגור לקיים את החלטת "הקיבוץ המאוחד" ולהתגייס לשנה שלישית במלכיה.

בשנת 1980 התארגן ביגור מבצע לשמירה בהתנדבות במלכיה, ובמשך חמישה שבועות השתתפו שמונה מחברי יגור במבצע זה.

לא מעט מבני יגור התגייסו אחרי שירותם הצבאי למלכיה, נישאו שם ונשארו כחברים. ביניהם: **אמיר מורנו, הלל אברך, עזרא כץ, מוטיק טורץ, מרגלית נהרי, צילה אייזון, יעל אבני, ונעמי סובל-אונגר** (שהיתה מאומצת אצל משפחת פלד).

***

כמעט מיותר לציין כי בין המשברים מלכיה הקטנה עלתה ופרחה, ממש כמו הנוף הנשקף מחלונותיה, שהוא אחד היפים ביותר בארץ.

כשתכבה האש בצפון והחיים ישובו לשגרתם אולי יחזור ויתגלה בנו, מבעד לאבק המלחמה, אותו קול משימתי שיקרא לנו, כמו אז, לעלות ולהתגייס לעזרת הצפון.

ולא רק לצפון. קיבוצים רבים הוקמו בעזרתה של יגור, כמו: בית אורן, בית גוברין, נוה אור, דפנה, חניתה, קדמה ומרום גולן.

נטע - ארכיון יגור

בידפי יגור" מיום 28.12.2023 קראנו על בואם ממלכיה של משפחת צפריר קינן ליגור - עיר מקלט עבורם בימים טרופים אלו, בהם תושבי מלכיה מפונים מביתם המופגז מדי יום ע"י מבקשי נפשנו. נזכרנו בשנים בהן מלכיה היתה "הבת המאומצת" של יגור.

***

בחודש מרץ 1949, מיד בתום קרבות מלחמת העצמאות, עלו על הקרקע כ-120 חברי הכשרות מגדודים של הפלמ"ח (ביניהם היתה גם **שולה רביב**) והקימו ישוב-משלט על אדמת ההר הקשה. עם הפילוג בקיבוצים בראשית שנות ה-50 התדלדל כוחו של הקיבוץ החדש ונותרו בו כ-38 חברים, שהצליחו להתאושש רק בעזרת חטיבת בני הקיבוץ, אשר אימצה את מלכיה וישובים צעירים נוספים. בתחילת 1952 הגיעה למלכיה השלמה מהנח"ל והחלה תקופה חדשה של התבססות ופריחה.

בשתי רשימות מקיפות ביומני יגור באוקטובר 1954 נכתב ע"י **חנן נצר**, עורך היומן דאז, תחת הכותרת "האם אנו עושים די למען מלכיה?", בהן ניסה להביא לציבור אינפורמציה על תרומתם של חברי יגור לישוב הקפ"ר.

בהמשך דברי ימי הישוב נכתב: "את בחירת יגור לתפקיד זה קבעו שני דברים: עזרת בני כיתות י"ב מיגור שעבדו במלכיה במסגרת עזרת החטיבה, ושאינם נרקמו יחסי חברות; והדרכתו של **יצחק מינץ**, אשר קידם את המשק בהרבה ע"י ידיעותיו בחקלאות ובתרבות. ועל כן הכריז הקיבוץ על קשר האימוץ בין יגור למלכיה". (בהמשך נקשרו חייהם של יצחק מינץ ושולה הצעירה ונולדו שני ילדיהם יהודה וציפי).

שלושה מחזורים של כיתה י"ב עשו את השנה השלישית במלכיה (בעיקר בגיוסים בכרם), וגם חברים מבוגרים שהתגייסו להדרכה בחקלאות ובענפי השירותים. ביניהם היו: **זאב דור, משה פורציה, מניה גורדון, רפאל ישורון** (הדרכה ברפת), **סוקי אברך** (בישול ואקונומיה), **רות עשת, זלמן ויין** (יעוץ משקי), **חנן שטראוס** (הדרכה בגן הירק), **בתיה החובשת, אברהם מילה רז** (על השופלדזור) **הלל אברך ופיני פלד** (אשר בנה את חדר האוכל של מלכיה, שנחנך ביום ההולדת ה-17 של הקיבוץ הצעיר)

לקיבוץ הצעיר, שחבריו היו בני 21-22 והקשיש ביותר בן 26, נדרשה גם הדרכה תרבותית. **אליהו רובינשטיין** עזר הרבה בהקמת הספרייה.

ולסיכום נכתב ע"י עורך יומן יגור: "שאיפתה של מלכיה - מול רוחות השלילה לצעוד קדימה בדרך

ספי בארי - לזכרו

ספי נולד ב-18.08.1956 בקיבוץ יגור. בנם השני של עוזי בן יגור ותאומה בת כפר אז"ר, דור שלישי לחלוצים ומגשימים ביגור ובמדינה, וכך גדל - נטוע בכל הוויותו באדמת יגור, אוהב את הכרמל ומחובר לנופי הארץ. ספי גדל במשפחה רחבה, אח לאיריס הבכורה, לעופר וסיגל הצעירים ממנו.

בילדותו זכה לטעום טעם של חו"ל, כאשר בשנת 1961 נסע עם הוריו לשליחות בגאנה ובלונדון. ספי הילד קלט במהירות את השפה האנגלית, ועם שובם לארץ היה לבוש כילד אנגלי טיפוסי, דבר שהצחיק מעט את חבריו הצברים.

למרות שכלו החריף, הלימודים לא עניינו אותו, אם ביסודי עוד הצליח לשמור על למידה, בתיכון היה רק "רשום". כאשר פרצה מלחמת יום כיפור, ספי היה בכיתה י"ב. הוא ובני המחזור התנדבו לעזור בכל ענפי המשק, כשספי תומך בענף גידולי השדה ובכל מה שנדרש. את בית הספר הוא סיים ללא תעודות.

לפני הגיוס יצא ספי לחצי שנת שירות בקיבוץ אייל, ולאחר מכן התנדב לשרת בשייטת 13, מה שהמשיך לעצב אותו כאדם והשפיע על המשך חייו המקצועיים. הקשרים שטווה עם חברים למחזור ליוו אותו כל חייו. עם השנים הפך ספי לדמות מובילה בתחום הצלילה בארץ, שימש כמדריך ראשי וכמנכ"ל התאחדות הצלילה, כתב וערך ספרות מקצועית והעמיד דורות של חניכים ומדריכים. ביגור ראה שליחות גדולה ללמד את הנוער צלילה ולהחדיר בהם אהבה לעומקים נסתרים. ספי איש גדול אשר חש הכי בנוח כשהיה במים. זאת הייתה ממלכתו הנסתרת.

לאחר השחרור ושנת בית, תכנן ספי לצאת לטיול בדרום אמריקה, לצורך איסוף כסף יצא לעבוד באסדת נפט בים הצפוני ונדרש לשפה האנגלית. קארי, שלימדה אנגלית, התנדבה למשימה וכך הכירו לראשונה.

למרות שלספי לא הייתה תעודת בגרות ולא תעודת סיום בית ספר, הוא התקבל כסטודנט לכלכלה באוניברסיטת חיפה, ובהמשך העמיק בתחום זה, בלימודיו לתואר שני במנהל עסקים באוניברסיטת תל אביב.

קשריו עם קארי התהדקו. ספי חיבק את נווה ורועי והיווה עבורם משפחה. בהמשך נולדו תום ונתי ויחדיו בנו משפחה לתפארת, אדירה בעוצמתה ובכישוריה. ספי היה עמוד התווך של המשפחה, ועם הגעת הנכדים התגלה כסבא נלהב ואוהב.

עם כניסתו של תום לתחום השחייה, החל ספי ללוות אותו באופן צמוד, נעשה שופט ראשי בתחרויות ואף זכה לשפוט בתחרויות בין לאומיות. ספי הקפיד לא לשפוט את תום או להזניק במשחים בהם הוא השתתף. כזה הוא ספי, איש רודף צדק ומוסר, ישר כמו סרגל, מקצועי ומחויב למה שהוא עושה.

נושא שהיה קרוב אליו במיוחד היה ה"ספיפישל אולימפיקס" - אולימפיאדה לאנשים עם מגבלות קוגניטיביות. ספי הצליח לתקשר היטב עם הספורטאים והם נקשרו ואהבו אותו מאוד. בהמשך הצטרף לפעילות "חבל זוג" של עמותת "עטלף", וליווה

הלום קרב באופן צמוד. בשנים האחרונות עבר להיות שופט בינלאומי וקצין בטיחות בתחרויות שחייה במים פתוחים.

גם ביגור עשה ספי חייל ומילא תפקידים ציבוריים רבים. הוא נקרא לדגל, שעה שיגור נזקקה למזכיר, תפקיד אותו מילא בנאמנות ובהאבה רבה, מכיר כל תקנון וכל נוהל ומקפיד למלא את תפקידו בהוגנות וביושר, כשלנגד עיניו החבר באשר הוא. בתקופת כהונתו כמזכיר התרחש הפיגוע הנורא בו נרצחו בני משפחת זר אביב. ספי היווה קיר משען יציב ובטוח למשפחה, עזר להם לעבור תקופות קשות וקיים עימם קשר הדוק במהלך 20 שנה, עד ליום בו נדם לבו.

עם סיום תפקידיו ביגור, יצא לעבוד במספר רשויות בצפון ואף כיהן כגזבר במועצה האזורית זבולון. ספי לא היה רק איש כלכלה וכספים, אלא גם מנהיג קהילה. הייתה לו יכולת לתרגם מבנה תקציבי לשאלות חברתיות וליכולת הקהילה להמשיך ולקיים ערבות הדדית.

באוגוסט האחרון חגג ספי 67, למעשה הוא חלם לצאת כבר לפנסיה ולטייל עם קארי בנופי נורווגיה והעולם. מותו הגיע בחטף והשאיר את כולנו המומים. ספי - נטוע בכל מאודו באדמת יגור, דור שלישי למגשימי החלום הציוני, אוהב את יגור ואת הכרמל אהבת נפש. עוד לפני שבוע טיפס אל מרומי "הכתר", על מנת להחליף את דגל ישראל המתנוסס ולתלות סרטים צהובים למען קריאה לשובם של החטופים.

ספי היווה עוגן משפחתי יציב וחזק ובסיס הבית אליו היו מתקבצים ובאים קארי והבנים. נדמה היה שדבר לא יקרה לאיש החזק והבטוח הזה, שרגליו באדמה וראשו גבוה למעלה, משקיף, רואה ודואג לכל.

"היה איש וראו איננו עוד, קודם זמנו מת האיש הזה ושירת חייו באמצע נפסקה" (ביאליק)

בית יגור מבכה את לכתו של ספי בטרם עת ומשתתף בצערה העמוק של המשפחה כולה.

אבא שלי

קצרה היריעה, תרתי משמע, ולא יספיקו הקלישאות למה שיכול להיאמר ברגע הזה. לא אנסה לכסות הכול. אבל ארצה לדבר קצת על אבא, וקצת אל אבא.

על אבא שלי

כמה דברים, שאולי לא ידעתם, שמלמדים קצת על נפלאות האיש, ומי שהיה.

אבא ספי:

מכין קשת ללייג בעומר, אבל קשת אמיתית, מגולפת מענף עץ הרימון בחצר, מייבש ומותח עם חוט מיוחד, ואז מכין חיציים אמיתיים בנגריה, עם חריץ בקצה, כדי שיתלכשו יפה יפה, כמו שצריך, על המיתר, כשקולעים למטרה.

בהפסקות בין שיעורי קורס הצלילה ביגור, לוקח אותנו לצלול במסננת, רק אחרי שהשלמנו את סדר הפעולות של הרכבת ציוד צלילה - "יפה וכמו שצריך".

נסיעות וטיולים ברחבי הארץ, מלווים בסיפורי התני"ך והמדינה - ותמיד עם מוסר ההשכל - אליהו הנביא, דוד ויונתן, שלמה המלך, שמשון הגיבור ודבורה הנביאה. כך היכרנו את ישראל וסיפוריה.

כבר בגן - מעיר אותנו מוקדם מוקדם בבוקר בשבת, עם כוס שוקו, להצטרף אליו לתורנות חליבת הבוקר, וחולב בלי חולצה גם בחורף. ולא, לא קר לו. "קור זה רק תחושה".

מכין את ארוחת הבוקר המשפחתית, עם סלט קצוץ דק דק, בחתיכות סימטריות ומדויקות להפליא, וחביתת רפתנים.

כל דבר אפשר וצריך לשפצ"ר - חוט לשעון שאם יפול בצלילה לא יאבד. תיק של סנדלי שורש יכול להיות שימושי באינספור דרכים, קבצי האקסל תמיד יכולים לגלות עוד משהו - "הנה, ככה עושים, ורשמתי לך גם בצד, כדי שיהיה לך פשוט בפעם הבאה".

רגע לפני שיוצאים מהבית לליל הסדר בחדר האוכל, מזכיר להביא גם חולצת טריקו בנוסף לחולצת החג המכופתרת. כי בארי נשארים בסוף לפרק, עד שהכול מסודר. ו - "כן תומי, גם אם יש לך טיסה עוד כמה שעות, הרי אני זה שמסיע אותך לשדה, ילדון שלי".

בסתיו, כשעולים לכרמל, סופרים את הבאלות של הכותנה ושמחים, כי זה יכניס כסף לקיבוץ, נראה שהייתה שנה טובה. מקווים שבספטמבר עוד לא יירד גשם, לפחות לא עד שיסתיים הקטיף.

בערב יום הזיכרון, בכל שנה לפני הטקס ב"יד למגינים", עוברים תמונה תמונה בפואייה, ואבא מספר על הנופל. סיפור אישי אם הכיר אותו, סיפור קיבוצי אם לפני זמנו. כי "זהו, תומי, סיפור תקומתנו".

לוקח את עידו בן השנה לאוקיינוס האטלנטי - "לא נורא שקצת קר, מעונן וגשום, סבא מחמם".

אל אבא

האמת, אבא, הפתעת. לא ראיתי את זה מגיע. אני יודע שגם אתה לא.

אני חושב, שידעת כמה אני אוהב אותך, ומה אתה עבורי.

אני גם חושב שידעת, שאני יודע, כמה אתה אוהב אותי. וידעת שהרגשתי את זה בכל רגע, בכל צעד, בכל התמודדות, בכל בחירה שבחרתי והחלטה שהחלטתי.

אתה יודע אבא, כל מי שמכיר אותי יודע מה אומרת המילה "אבא" עבורי. יצקת כל כך הרבה משמעות לתוך המושג הזה, שבזכותה עידו נהפך עבורי גם לתפקיד ומשימה. ואת אלו, כפי שהראית לי כל חיי, צריך לעשות בכל הלב, בכוונת מתכוון, באהבה ואמונה שלמה.

אתה זוכר - כשעידו היה בן יומיים, ונכנסת בדלת ופגשת אותי בפעם הראשונה כ"אבא". וכל כך התרגשתי להכיר לך אותו, ואז החזקת את עידו בידיים חזקות וחזה מנופח בגאוה, ולחשת לי באוזן "עכשיו אתה מבין".

החשש הכי גדול שלי בהחלטה להיות אבא ואיש משפחה היה, שאני לא יודע איך אצליח להיות טוב כמוך, ידעתי שיש לי את הכי טוב שאפשר. אני מבטיח להשתדל, בכל בכוח.

תודה לך אבא על כל שנתת -

על אהבת הים והמים, אוקיינוס של תבונה, העצה הטובה, הדוגמא האישית, המצויינות הפנימית.

תודה לך אבא על הברכות והטוב שהרעפת -

שלימדת, חיבקות, הרגעת, הכלת ושמרת עלינו ועל אמא, חיזקת, בניית, תמכת, השתדלת, אהבת. כל כך אהבת.

תודה על שיחות יומיות - על דא ועל הא, על העולם, המדינה, הקיבוץ, המשפחה, העבודה, החלומות והתוכניות להגשמה.

אמנם מוקדם מדי, אבל שבת לאדמת חייד. אבא אהוב ואציל שלי, איש הדממה, מופת היושרה, סמל העוצמה - זו לא פרידה, רק שינוי פאזה. אני יודע שתמיד אתה שם, כפי שהבטחת.

אבא שלי מת.

אבא שלי אהב לצלול.

הוא אהב לטייל על הכרמל.

הוא אהב את הקיבוץ. את הרעיון, את האנשים, ואת המקום. גם כשזה הרגיש סיוזיפי, הוא אהב את יגור מאוד.

הוא אהב חליבות בוקר ברפת, והיה לוקח את תום ואותי יחד איתו.

הוא אהב לאכול.

הוא אהב להדריך. הוא אהב להסביר דברים גם כשהוא לא היה מדריך, סתם מול החדשות בערב. גם דברים שכבר הבנו. הוא היה חזק. גם עכשיו. הרגשת את זה בכל לחיצת יד ובכל חיבוק.

הוא היה מלא באנרגיה, לשפץ את הבית, לרדת לאילת, לגזום בכרמל, להתנדב, לטייל. לרוץ מרוץ רנדומלי בכפר ורדים. לרדוף אחרי נכדים, ללמד ולחנך.

הוא אהב לכתוב: על המשפחה, על הקיבוץ, על המדינה, על אז ועל היום. כל ברכת שישי בוואטסאפ הייתה הייכו.

אני די בטוח, שהוא לא אהב וויסקי, אבל הוא מאוד אהב לשבת איתנו על וויסקי.

הוא אהב אנשים. הוא לא תמיד ידע לפצח כל סיטואציה חברתית, אבל הוא באמת ובתמים התעניין בבני האדם שפגש ורצה באושר שלהם.

אבא שלי אהב אותנו מאוד.

בכל מקום שהייתי בעולם, גם באוסטרליה כשהשעות היו הפוכות, ספי למד דרך ניסוי וטעיה מה השעות שהכי נוח לי לדבר בטלפון והיה מתקשר יום יום. הוא פתח חמ"ל מכורסת הטלוויזיה בסלון והחזיק את המשפחה שלנו ביחד.

הוא היה חכם. מאוד. וניסה להבין. לא פעם אורח החיים שלנו, בחירות הקריירה והמסע שעברנו, היו שונים ממה שהוא חווה, ראה סביבו או דמיון בשבילנו, ועדיין כל פעם שעמדתי בצומת קבלת החלטות או התלבטתי בשאלה, הוא ניסה להבין בפתיחות ובכנות, לקחת צעד ויותר מחוץ לאזור הנוחות שלו, להשתתף בדילמות, ולתת עצה המבוססת על ניסיון, יצירתיות, ואהבה.

הוא לימד אותי לצלול, לרכוב על אופניים, לנהוג, לטייל, לנווט.

הוא לימד אותי לחשוב.

הוא לא הצליח ללמד אותי לתלות מדף ישר, ולא בגלל שהוא לא ניסה.

הוא לימד אותי כל מה שאני מבין על טוב ורע, ועל ההשלכות הנגזרות מההבנה הזו. הוא לימד אותי על אחריות, על עבודה קשה, על מחויבות לזולת ולקהילה. על לקום ולעשות.

אני אעביר חיים שלמים בניסיון להיות אדם טוב כמוהו. אני לא יודע אם אצליח, אבל זו מטרה טובה לצעוד לאורה.

נתי

אח יקר

רציתי להגיד תודה על הדרך שהלכת, ועל הערכים שניווטו את חייד, כי שימשת כמיגדלור בשבילי בצבא התגייסת לקומנדו הימי, כי זה היה הדבר הכי קשה שיכולת למצוא. ואני זוכר את הפעמים שחזרת הביתה בימי המסלול וכמה סבלת הן במחסור בשעות שינה והן בגוף ובכל זאת לא ויתרת. אני זוכר את הפעם שחזרת חולה באמצע השבוע, על מנת לקבל כדורים נגד כאב גרון משולה רביב, החברה של אימא. ואימא התחננה שתישאר ותחלים, אבל לא הסכמת לוותר על המשך המסלול, ואימא כל כך כעסה.

בימי הטיוולים בעולם שאחרי הצבא, ואתה וקארי התאהבתם האחד בשני. קארי סיפרה לי שבאחת הפעמים, כשהיא נסעה לחוץ לארץ עם שני ילדים קטנים, ואתה היית אי שם באירופה, היא הופתעה לגלות שעזבת את העבודה באמצע על מנת לעזור לה. בשבילה זה היה סימן לעוצמת האהבה, ובשבילי זה הראה שבאהבה אתה מקריב את עצמך למען אהוביך. ואחר כך, קיבלת תפקידי ניהול ביגור, פשוט כי ביקשו ממך. השיא היה בתפקיד המזכיר החברתי של יגור בתחילת שנות האלפיים. אני הייתי בארצות הברית בתקופה הזאת, אבל אחרי שחזרתי הופתעתי, כשאנשים באו וסיפרו לי כמה רגישות גילית במסגרת התפקיד החשוב הזה.

ולבסוף, תודה ששיחקת את הסבא עבור הילדים שלי והענקת להם הרבה רגעים של אושר. עוצמת הכאב והעצב שהם הרגישו, כשסיפרנו להם על מותך, מלמדת על הקשר החזק שהיה להם כלפיך. הבקשות שלהם "אפשר ללכת לבקר את ספי?" והשימחה שלהם לרוץ אליך כל פעם שראו אותך, מראה מה שימשת עבורם.

עופר

ספי, אחי הבכור

כשהייתי ילדה היית האח הנערץ, שמגיע עם מדים ביום שישי, י ואני קופצת עליו בשמחה. גם עכשיו נשארתי אחי הבכור, הגדול והחזק. החיבוק שלך היה הדבר הכי מרגיע שיש. חיבוק גדול וחזק כמוך, שמבטיח שהכול טוב, הכל בסדר.

ספי, אני מתגעגעת.

סיגל

ספי אחי הקטן. כל כך קשה לכתוב עליך בזמן עבר.

ספי אחינו היקר, אבדת לנו ברגע אחד ואיך נפרד ממך?

היית אחי הצעיר, אך היית גדול בהמון תחומים עליהם בטח נשמע היום.

כשאתה היית בן 5 ואני בת 9, טסנו עם אמא לאבא, שהיה באקרה בגאנה, בה בנה איצטדיון ענק, הבלק סטאר סקוואר, לכבוד עשור למלכה אליזבת. גרנו בבית יפה עם ההורים, כשבקיבוץ היתה כמובן לינה משותפת. קיבלנו כל אחד חדר משלו. בלילה הראשון פחדתי כל כך לישון לבד (ביגור לנו 4 ילדים בחדר שינה אחד) ולמחרת צרפו אותך אלי לחדר אחד. עד לאחרונה, למרות שעברו שנים רבות מאז, זכרת לי שבגללי איבדת את החדר שלך. זו היתה שנה פנטסטית לכולנו כמשפחה, בילינו כ-4 חודשים בגאנה ואחר כך כ-8 חודשים בלונדון. ואתה חזרת מלונדון כילד בריטי, עם מכנסיים עד הברכיים וגרביים גבוהות. וכל אנשי יגור הציקו לך, לילד הבריטי שהפכת להיות. ואתה כתוצאה מכך התנערת והשכחת מעצמך את האנגלית.

חזרנו לארץ לקיבוץ וגדלנו עם השפעה גדולה קיבוצית וציונית של אבא.

בנעורים היית מאוד פעיל חברתית וקיבוצית, ולא דווקא בלימודים למרות יכולותיך הגבוהות.

כשהתגייסת לצבא, התגייסת לשייטת בעקבות דוד אורי ואנחנו היינו כל כך גאים בך.

לאחר הצבא, הטוילים והפעילויות בחו"ל יצאת ללמוד באוניברסיטת חיפה והתקדמת מקצועית.

שימשת ביגור כמזכיר, והמשכת את דרכם של סבא יוסקה ואבא ושימשת גם כגזבר כמוהם.

בשנה שעברה, הגעת עם שותפיך בהנהלת כפר ורדים לטיול בגולן והתארחתם בצימרים במרום גולן, ואני הייתי כל כך

גאה לבוא לבקר אותך ולהציג עצמי כאחותך וכולם היללו ושיבחו אותך.

ספי, היית אחי הקטן, אך מהר מאוד הפכת לדמות אותה כיבדתי והערצתי.

היית גאה כל כך ביגור, ובשיחה הטלפונית האחרונה בינינו סיפרת לי בגאווה על ההתארגנות ביגור בעת המלחמה.

אני הייתי הבת הבכורה, ספי, אך אתה הפכת לראש המשפחה. מה אעשה כעת? איך נסתדר בלעדיך ספי? אני חשה שזה

חלום רע ושתכף תחזור אלינו.

מבטיחה ספי יקירי, לשמור על כל המשפחה מלוכדת.

איריס

ספי, דוד יקר,

ביום שלישי, לקראת הצהריים, קיבלתי טלפון משמעוטי מאמא. לפי הקול שלה הבנתי שמשהו נורא קרה. וכשהיא סיפרה,

משהו בי בבת אחת כבה... ופשוט לא יכולתי לקבל דבר כזה, איך יכול להיות שדוד ספי כבר לא איתנו?

הפעם האחרונה שנפגשנו, לפני שבועיים, הייתה פה ביגור, בבלאגן ובמשק חי, ליווית והיית איתנו לאורך כל הביקור, יחד

עם ילדיו של אורי, שנפרדנו ממנו ממש לא מזמן, והיה חשוב לך כל כך, סיפרת ושיתפת בזכרונות משמעוטיים לך - תודה

לך על הזמן הזה.

והיום ספי, אנחנו זוכרים אותך.

ספי, אתה, שתמיד היה לך חשוב לבדוק לשלומנו, לומר שלום. התעניינת והקשבת תמיד, ממקום כל כך כן ואמיתי - ולא

מתוך לצאת מידי חובה.

אתה, שהיית לוקח אותנו לטיולים כשסבא עוזי כבר לא יכל.

אתה שתמיד היית מגיע לפגוש אותנו בבריכה פה ביגור ולבלות איתנו.

אתה, שהתייחסת לילדינו, כאילו היו נכדייך שלך.

ספי, בכולנו נגעת והשארת חותם ענק - מהילדות, כשהגענו ליגור לביקורים, ועד עכשיו. כל מפגש וביקור איתך לווה

בהתרגשות.

הלב לא מסוגל להכיל את הכאב, וכל כך קשה לעכל את הפרידה.

נוח על משכבך, דוד ספי יקר, כנראה שלמישהו הזה שם למעלה, היו תכניות אחרות בשבילך, ומסור ד"ש לסבא וסבתא.

אנחנו כאן, ומבטיחה שנמשיך לדאוג ולחבק את כל המשפחה.

אוהבת אותך דוד ספי, אוהבים אותך, כל האחיינים.

נעמה

לספי ולי הייתה ידידות מיוחדת כזאת, שנפגשת בצמתים שונים של החיים. לעיתים היינו קרובים יותר, לעיתים

מרוחקים, אך תמיד היתה שימחה, כשנפגשנו בשבילי יגור ותחושה של רעות ללא אומר.

בהתחלה היו הורינו, אשר גדלו יחדיו בקיבוץ יגור בראשיתו, והפכו להיות "חוג הנוער", דור שני- צברים, נטועים

במקום ובאדמה, אוהבים את יגור וקשורים אליה בכל נימי נפשם. ספי גדל בבית כזה - עוזי ותאומה העניקו לספי

את הכוח לחשוב, להתעמק וללמוד, את הראש הגדול, את רוח ההתנדבות והאחריות, את אהבת המקום והידיעה

שזה הבית ואין בלתו.

נפגשנו לא פעם במסגרת משפחות "חוג הנוער", בניין ח' - היה בניין ילדותנו: עוזי ותאומה, אביטל ודרורה, דינה

ועקיבא, מרים ושרגא, גד ושושנה ואנחנו הילדים - מבליים יחדיו, לעיתים בטיולים משותפים, לעיתים למרגלות

הבית. יחדיו צוותנו לגן עליק, ספי גדול ממני בשנתיים, גבוה בגוף וחצי, שובב ואנרגטי עד מאוד. בזיכרוני, אני מספרת לאבא שלי ש"ספי רצה להרביץ ליי", והוא עונה לי בחצי חיוך "תמסרי לו שאני חזק ממנו".

ואחר כך, במרחק של כיתה אחת, המשכנו לגדול יחדיו, ב"כרס" וב"בלוקונים", עוברים נעורים מלאי משובה, ובהמשך, איש לדרכו - שנת שירות, צבא, חו"ל ובחירה להמשיך ולחיות ביגור. וספי כבר כל כך עוצמתי, גדול וחזק, אפילו יותר מאבא שלי.

דרכינו שוב נפגשות כהורים בבתי הילדים המשותפים, לומדים כיצד לגדל ילדים, כיצד להתמודד עם סוגיות של משמעת, של גבולות, של הוצאת אנרגיה, וספי בעל ואב אוהב מאין כמוהו, מחויב לילדיו, לעיתים אף נלחם את מלחמותיהם, דואג, מכוון ותומך. נפגשנו במסיבות הכיתות, רבנו על חלוקת דשאים בבר מצווה, שרנו יחדיו את שיר הסיום בחג מחזור ורקדנו את ריקוד ההורים בטקס בר המצווה.

וכשהגיע תורנו להיכנס למערכות הניהוליות של יגור מצאנו עצמנו עובדים יחדיו. ספי ממלא תפקיד אחר תפקיד, פעם כמזכיר, פעם כגזבר ופעם כיו"ר ועדת אסיפה ופעם במשרד הכלכלי, וכמעט חוזר חלילה. כך קיווית... עד יום שלישי, שלבו נדם כך פתאום.

ספי דעתן, מבריק, בעל מוח אנליטי, בעל מחשבה מפותלת, מאתגר בפתרונות יצירתיים, עומד על שלו, אינו מוותר, אומר את דעתו בתוקף, אבל בד בבד יודע גם להקשיב לחבר, לשמוע את כאביו ולחפש פתרונות יצירתיים, כפי שרק ספי עושה. מושיט יד, תומך ועוזר ומתמודד עם מורכבויות כואבות כל כך. לעיתים הרמנו קול זה על זה, לעיתים התווכחנו שעות, לעיתים נדרשנו לוותר (טוב אולי רק אני), אך ידענו להישאר ידידים, אוהבים ומכבדים ולפתור אותן מחלוקות בחיבוק מעריך.

סדר פסח היה חשוב לספי בכל מאודו, מדי שנה נקרא לדגל והתייצב לסידור חדר האוכל, לסימון המקומות, להצבת השולחנות, בסדר מופתי. ובערב, כשחדר האוכל עמוס באנשים, אפשר היה לפגוש את עיניו המאושרות ואת חיובו האוהב כל כך את יגור ואת משפחתו כולה, המתייצבת שנה בשנה לחגוג עימו.

תמיד שמחתי לראות את ספי בשבילי יגור, גם כאשר הרחיק בעבודתו. הרגשתי כי כל עוד ספי ממשיך לאחוז ביגור, יגור תתקיים ותהיה יגור, ממש כפי שהיא, ויהיה מישהו שייתן את נשמתו למענה וילחם למענה. אז אולי ספי, הלכת רחוק מדי?

קארי, תום, נתי, נווה ורועי וכל המשפחה היקרים, כל כך עצוב - לכם, לי, לנו וליגור ואין מנחם.

יעל סטרשף

ספי

איפה נתחיל? במהפכה המשפטית? ב-7 באוקטובר? או ביום שלישי האחרון? יום ארוך ושחור; יום של אסון, גם אם פרטי ובמיקרו, אסון.

אמא שלי היתה אומרת לי: "מבוגרים מתיים, זה הסדר, זה טבעי, ולכן כשזה קורה זה עצוב, אך לא מפתיע. מה שמדאיג אותי הם הצעירים, הטרמפיסטים". ספי אתה "הטרמפיסט". מה פתאום קפצת על הנסיעה הזאת? איך זה אפשרי? הבנתי שאנחנו על סף השבעים, ושגם אנחנו יום אחד נפסיק להרים עיניים לכרמל, והוא יתחיל להשפיל עיניים ולהסתכל עלינו, אבל זה היה אי שם בעתיד. משהו תיאורטי, שעדיין לא קשור אלינו. פתאום העתיד הפך להווה. הווה של מציאות קשה ומטלטלת.

אוקה אומרת שהולכנו שולל, שתוכך לא היה כבר, שקומתך וגודלך גרמו לנו לחשוב שאתה חסון וחסין, אבל שמאחורי החזות היה אדם רגיש מאוד שאולי האכזבה, החרדה ממה שקורה לנו כעם, ההתפכחות, חוסר האונים, הכעס, אוזלת היד, ההשפלה והעלבון שקמנו אליהם בשבעה באוקטובר הכריעו אותך.

עפרה אומרת שאולי זה גנטי, שעוזי, אבא שלך, נפרד מאיתנו פחות או יותר באותו הגיל ובדרך דומה. מה רבקה חושבת? אין לי תשובה. רק עצב גדול וכואב.

היום (שבת) דיברתי עם טלי (רויטל), ילדת חוץ שהיתה איתנו מכיתה ז' עד י"ב) שאמרה לי: ציפי, אנחנו גדלנו בימי הזוהר של יגור: בימים של חופש, של חבורה, של כיתה, של תיאטרון, ספרות, מוזיקה, טיולים, חגי מחזור... ואנחנו, הכיתה/המחזור, התוצר של התקופה הזאת ואתה אחד המגדלורים שבינינו תרתי משמע.

היינו הכיתה הבעייתית, הלא נחמדה, זו שלא ציפו ממנה להרבה. זה עבד לטובתנו. מתחת לרדאר הפכנו להתגשמות החלום הרטוב של החינוך המשותף: קבוצת השווים האולטימטיבית: הותכנו לאחד. כל אחד מאיתנו אומנם פנה לדרכו ועדיין היתה מוטמעת בנו תחושה של שייכות: שייכות לכיתה, שייכות לביחד שלנו. לא חיכינו לשנים גגולות ולא לתאריכים משמעותיים. פעם בכמה שנים היינו עושים מפגש כיתתי: פרטי ואינטימי. שלנו. כל פעם כזו לא התיישבת או

התכופפת בכדי לצמצם את פערי הגובה בינינו, אתה פשוט היית מרים אותי באוויר כדי שנפגש פנים אל פנים ונסתכל האחד לשנייה בעיניים. מי עוד בעולם יעשה זאת? פרופ' חנה יבלונקה בספרה "ילדים בסדר גמור" התייחסה למי שנולד כאן בין השנים 1948 ל-1955. ומי שקרא את הספר יודע שכוונתה היתה שהדור הזה הוא שהגשים ועיצב את החזון שהגו הוריו, שענה על כל הציפיות. שגם אחרי 73, כשהם הפסיקו לשתוק ויצאו בהמוניהם לרחובות, הם עדיין שמרו על המצפן שכיוון אותם ועל האמונה שכולנו יחד נביא את המדינה לחוף מבטחים. אנחנו ילידי 56, אומנם, אבל מכל הבחינות אנחנו אותם הילדים שהם בסדר גמור.

ספי, היית אחד מעמודי התווך שלנו, לא בקול ולא בכוח. עם חיוך. איש של נועם. אדם עם נוכחות וביטחון וחיוך שאינו יורד כמעט מן הפנים. אני מודעת לכך שאולי לכל אחד מאיתנו יש ספי משלו, אני יודעת כמה ממך ועליך התגלה לי רק עכשיו, ועדיין מבחינתי היעלמותך מתוך חיינו באבחה אחת היא ריק שנפער.

ספי, תחסר לי, לכולנו, מאוד.

ציפי עטר (מינץ)

קשה, קשה לנו

חבר, חכם, אי של רוגע, ביטחון ושכל ישר, נעלם לנו כהרף עין.

את ספי הכרתי בטירונות, מחלקה 3 המהוללת. מהרגע הראשון בלט הן בממדיו וכוחו הלא ניתנים להתעלמות, והן ברוגע והשלווה שהקרין לסביבתו.

אירוע אחד במיוחד מתקופה זו מאפיין במיוחד:

אימון חוליה בסינדיאנה. המאגיסט המהולל שלנו, תוך טיפול במאג שזה עתה קיבל, איבד את הקסוות. אחרי שעה ארוכה של חיפושים הועמדה כל המחלקה בשלשות לקבלת נאום קשוח מסמל המחלקה על חשיבות השמירה ועל שלמות הנשק. בסיום הנאום ענק מהשורה השלישית מרים את ידו ומציע: "המפקד, אם אתה משחרר אותי אני עושה במוסך שלנו קסוות חדשות וחוזר". מיותר להוסיף שתוך שלוש דקות הוא היה עמוס עם כל האוהל בדרך לעץ על הגבעה ממול, זה היה ספי, קומבינציה של תום, טוב לב, ופרקטיקה טכנית.

ספי, סוג של מגדלור גם בנוכחותו וגם בדעתנותו השקטה אך הנחרצת, שנתנו בנו את התחושה שהוא מביט בנו מלמעלה בחיוך של אב טוב לב.

מעבר לכל, ספי היה איש ספר. בכל סיטואציה, שאני נזכר, תמיד עם ספר: אם במועדון לוחמים, אם בחדר, או בנסיעה וטיסה, תמיד בולע ספרים.

יניב טוען שראה אותו שוכב בחרטום היאכטה, יד שמאל מתחת לראש, יד ימין מחזיקה כרד ענק של מלחמה ושלוש, והוא מדפדף באותה יד שמחזיקה את הספר. וגם כשהיה שופט, העניק פרס מיוחד על התמדה לילדיו, כי הם נורא השתדלו בחיפוש המטמון בים האדום.

את דעותיו הסביר באריכות, בשקט ובנחרצות, והן יחסרו לנו מאוד.

איש רעים להתרועע, נבון, עניו וטוב לב, תחסר לנו מאוד, היה שלום ענק יקר.

וחיבוק לקארי, הבנים והמשפחה, איתכם בכאב.

נדב רז, בן מחזור מהשייטת

ביום שלישי השיגה אותי הבשורה הנוראה, לא מיהרתי לשתף כי לא האמנתי.

וידאתי עם עוד מכר משותף, וזה היה נכון.

נפלה עטרת ראשנו, כתבתי בקבוצת הווטסאפ "צוות ים זה כל העניין". כתבתי ותהיתי לעצמי - למה רשמתי כך. עטרת ראשנו זה תואר ושם נרדף לראש משפחה, ראש השבט, אבא.

והשארתי, כי כך חשתי - נפלה עטרת ראשנו.

ספי יקר, ברמה הכללית חבר צוות שתרומתו מהידע, מהניסיון, מהבנת הים - תרומתו לא תסולא בפז.

ספי איש צוות, גם אצלנו היית איש משפחה. ידיד אמת, לא רק לי ברמה האישית.

בחיך העשרת אותנו בידע, בערכים של חברות, ובעיקר של יושרה ואהבת האדם, הבאת איתך שקט, הרבה רוח, נתת כבוד לכל מי שפגשת, הבאת טוב ואפילו בטחון בכל מקום בו דרכת.

לפני 3 שבועות הפצרתי בך לחזור ולהוות יד ימין, מוביל ומחנך לצוות שלנו, אמרת לי: ברור, גם לזה יהיה מקום, אבל קודם כל אסיים את התפקיד לו התחייבתי בכפר הוורדים, ואז קארי ואני נהיה תקופה אצל תום, ואשקיע ואהנה עוד מהמשפחה, ובטוח יהיה לי זמן גם לחזור לאירועי המים הפתוחים במשרה כמעט מלאה.

היית לי חבר, מחבק ותומך, הסכמת שחלק מפגישותינו יהיה אצל אמא שלי, כדי ליצור עניין בימים שלה בדיור המוגן. נסעת שעות רק כדי לוודא שהקואורדינטות למסלול הים שבחרתי נכונות, הצטרפת לשיבות לא קלות, בדרך למחויבויות אחרות שלך. לא בחלת באף משימה. היית לכולנו מורה דרך, תמיד עם חיוך וענווה.

עבדנו יחד בים וביבשה ובכולם הותרת תהום, תהום כחולה ועמוקה כמו המעמקים אותם אהבת.

הדר בן דרור

מאוד קשה לעמוד פה מולך בסיטואציה לא מובנת, לא מוסברת וכל כך כואבת. הייתה לנו זכות לחלוק איתך שעות רבות של חברות לעבודה, שעות רבות, אבל קצר מאוד, שנתיים לא הספיקו לנו להכיר עד הסוף את האדם שבך, צניעותך, שעטופה עטיפה עבה של ערכים, אילצה אותנו לקלף את יום ביומו ערך נוסף שבך. כך, כשניסינו לקלף את עברך הצבאי בשייטת 13, אמרת בצניעות שאתה יורד לצלילה... כשחקרנו על החופשים בהפלגות ביוון, נהגת בצניעות, שאתה רק מבלה בצוות, ובקליפה על פעילותך באיגודי השחייה והצלילה, צניעותך שברה את השיח באמירה: אני חייב לחזור לעבודה...

ידעת להרגיע, תמיד להרגיע! סוג של רוגע, שמלווה בשטף דיבור רך וחיוך ענק. ידעת לתמוך, להסביר, להביא גישות שונות ומעניינות, לתת כתף, לחבק ואף פעם לא לכעוס. תימרנת בקלות יוצאת דופן בין חבר לעבודה, מקצוען אמיתי ומנהל אהוב. באופן אישי מבקש להודות לך על התמיכה, השלווה, השקט המקצועי והיכולת יוצאת הדופן להשרות אווירה נינוחה בתפקיד משמעותי ביותר במועצה. בשם כל חבריך למועצה ותושבי כפר ורדים, אלו שכל פעם שנפגשת איתם, שאלת לשלום, עם מבט של התעניינות כנה בעיניך, אני מבקש להודות לך ספי על הזיכרון הזה שהותרת לנו, לא נשכח ונאמץ את גישתך. את משפחתך היקרה נחזק, שרק ימצאו מעט תנחומים על מי שאתה ומה שאתה, ספי יקר. ומי יתן ולא ידעו צער כזה לעולם. יהיה זכרך מבורך לעד. נתגעגע.

אייל שמואלי, ראש מועצת כפר ורדים

המועצה האזורית זבולון אבלה על מותו של ספי ז"ל

ספי עבד כגזבר המועצה בשנים 2017 עד 2020. אנו זוכרים את תרומתו, המקצועיות שלו, הרצון לסייע לאנשים ומעורבותו המשמעותית בנושאים ציבוריים. בנוסף, מה שהפך את ספי להיות חלק מהותי מהסביבה שלנו, הוא כל מה שקשור למים. ספי היה צוללן ומדריך צלילה, שופט שחייה ואב גאה ודוחף לספורטאי ושחיין מהשורה הראשונה בארץ - בנו תום. עובדי המועצה בעבר ובהווה, שרבים מהם כאן כעת, מצטרפים אלי בזיכרונות ובדברי הנחמה. אבדה גדולה וכואבת, משתתפים בצער המשפחה וקבוץ יגור.

עמוס נצר, ראש המועצה האזורית זבולון

קידוש לשבת - נוסח חילוני

נוצר על ידי ספי בארי, על בסיס הקדיש המסורתי, תוספת לקידוש השבת המסורתי הדלקת נרות על ידי אם המשפחה.

יום השישי הגיע. שמים, מים וארץ יכלו ממלאכתם. וביום השביעי תשבות משפחתנו ממלאכות החול אשר עשתה ונברך על הטוב והיפה שעשינו בזה השבוע. ונקדש השבת למנוחה ולרווחת יקירנו כי בשביעי פסקה הבריאה לעשות. נאחל לשבוע שיבוא בו נעשה חיל ונשמור על בריאותנו:

ברוך עולמנו שאיחד אותנו ושומר עלינו, תודה על היש ועל הגפן: לחיים.

נקדש מצוות הקהילה והמדינה, נשמור השבת לאהבה ולמסורת משפחתנו. זיכרון למעשה חלוצים ומגשימים, ליציאת מצריים והקמת מדינת ישראל.

שבת קודש באהבה וברצון למשפחה ולמנוחה.

ברוכה קהילתנו והדורות שהובילנו עד הלום והדורות שימשיכו אותנו לעתיד: לחיים.

יום חמישי, ט"ו בשבט, 25.1
פעילויות לט"ו בשבט וקפה בלוקונים החוזר בגדול

<p>יצירת בעלי חיים מחומרי טבע עם עינב ואיריס 16:30 חדר ישיבות בבית בר יהודה</p>	<p>ציור בעזרת צמחים עם בל ברקן 16:30 פואייה בית בר יהודה</p>
--	---

שבת 27.1 הצגה על ההר ונטיעות

<p>בלשים ביער הצגת תיאטרון בובות על ההר סבב ראשון ח-9:15 - 10:45 סבב שני ח-11:00 - 12:15 חתאספים בפירת קק"ל ליד הכניסה לחסלול נחל יגור</p>	<p>נטיעות בעוקף עם צוות הנוי בשעה 12:00</p>
---	--

שתלתם ניגונים ערב שירה בציבור
יום ו' 26.1 | 21:00 | מועדון חברים

שירים שנבחרו על ידי חברים/חברות יגור
בהובלת ליטל ברקן וחבורתה
מובטחים שתייה כדת וכדין וכיבוד יגורי על פי מסורת חגי המשק